

нашій животъ, тыя неговы подобренія, или тый нарицаемы-ты изнамиранія, кои-то съ получили начаю отъ съврѣменнѣ-тѣ наукѣ, сега съ толкова многобройны, что-то едно-то имъ само прѣброяваніе е вече твърдѣ мѣчно.

Това, что наричали голѣмы открытія и изнамиранія, разумѣва ся, не става всякой день, дори не всякъ годинѣ. Безъ да ся гляда обаче на това, можемъ да кажемъ, че человекство-то постонно прави изнамиранія, че успѣхъ-тѣ въ това отношеніе е тый непрѣкъснѣтъ, както и движеніе-то на напрѣдѣ на само-то врѣмя. Отъ день на день ся разширочявать прѣдѣли-ти на наши-ты знанія и опытность, и разглядваніе-то и издырваніе-то не прѣстанувать да правять новы открытія; на природѣ-тѣ непрѣкъснѣто ся задавать новы въпроси. Безпрѣстанно ново разглядваніе, ненадѣйно намираніе могъть да родять съврѣшенно ново, важно изнамираніе. Нѣ мы лесно пропушаме тыя забѣлѣжимы успѣхы, тый сѣщо, както малко забѣлѣжваме движеніе-то на стрѣлици-ты на чясовника, до гдѣ-то силно-то му біеніе не ни даде, най-послѣ, да познаемъ, колко е отишло врѣмя-то на напрѣдѣ.

Часто ставать такожде изнамиранія, кои-то не ся основавать на никакво ново разглядваніе, нѣ състоять само въ ново, нѣкога геніално прилаганіе къмъ практикѣ отколѣ извѣстны начаю. Откакъ ся имали человекци-ти тлѣстинѣ-тѣ (лой-тѣ) и водѣ-тѣ, трѣбувало да знаѣтъ, че тыя двѣ матеріи не могъть да ся смѣсуювать, че тыи взаимно ся оттласкувать. А между това само на наше-то врѣмя было прѣдоставено да основѣтъ на тоя опытѣ прѣкрасно-то изнамираніе, печятаніе-то на камькѣ. Сѣмя-то на нѣкое